

РЕШЕНИЕ

№ 2853

гр. София, 27.08.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II отделение 35 състав, в публично заседание на 10.09.2009 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **174** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.65 от Закона за общинската собственост /ЗОБС/.

Образувано е по жалба вх. № РД-48-4 / 22.12.2008 г. при ответника от Д М А, от свое име и от името на съпруга си С А А, срещу Заповед № РД-48-4 / 04.12.2008 г. на Кмета на район „Възраждане” - Столична община, с която на основание чл.65 от Закона за общинската собственост се изземва от С А А и членовете на семейството му ползвано на отпаднало правно основание общинско жилище на адрес гр. С, ж.к. Зона Б-5, бл.2, вх. Г, ап.215, актувано с АОС № 300 / 29.10.1998 г. на Столична община, район „Възраждане”.

Жалбоподателите молят заповедта да бъде отменена като незаконосъобразна, като излагат следните съображения: Смятат, че не е установено по безспорен начин, че общината е собственик на жилището. За процесуално нарушение сочат това, че в констативния акт от 14.10.2008 г. неправилно е установено, че жилището се обитава от С А А, тъй като съпрузите са във фактическа раздяла и жилището обитавала само Д М А с друго лице. Твърдят, че заповедта не съдържа изискуеми реквизити – наименованието на органа, издател на акта и от къде произтича компетентността му, пред кой орган може да се обжалва заповедта, тъй като е посочено СГС вместо административния съд, което затруднява правото им на защита.

Ответникът – Кметът на район „Възраждане”, чрез процесуален представител, оспорва жалбата и излага съображения в подкрепа на оспорения административен акт.

С градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът счита жалбата за ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу подлежащ на оспорване административен акт, от активно легитимирани лица и в срок.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото, в резултат на извършената служебна проверка относно законосъобразността на оспорения административен акт, по отношение на всички основания, посочени в чл.146 от АПК, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

С атакуваната Заповед № РД-48-4 / 04.12.2008 г. на Кмета на район „Възраждане” - Столична община, на основание чл.65 от Закона за общинската собственост се нарежда да се из земе от С А А и членовете на семейството му ползвано от тях на отпаднало правно основание общинско жилище на адрес гр. С, ж.к. Зона Б-5, бл.2, вх. Г, ап.215, актувано с АОС № 300/29.10.1998 г. на СО, район „Възраждане”, с мотив, че настъпяването е до завършване на жилище, с което С А А се обезщетява като собственик на отчужден по реда на отм. ЗТСУ имот, което обстоятелство се е съдъбнало със Заповед № РД-41-20 / 23.05.2006 г. на Кмета на СО и протокол за въвод във владение на апартамента, определен като обезщетение, от 23.03.2007 г., от който момент нататък имотът се държи без основание.

Съгласно разпоредбата на чл. 65, ал. 1 от ЗОБС, на основание на която е издадена обжалваната заповед, „общински имот, който се владее или държи без основание, не се използва по предназначение или необходимостта от него е отпаднала, се изземва въз основа на заповед на кмета на общината.

Алинея 2 на същия член предвижда, че в Столичната община и градовете с районно деление заповедите по ал. 1 могат да се издават и от кметовете на районите в случаите и по ред, установени от общинския съвет. Този ред е предвиден в Наредбата за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество на Столична община. Предвид горната нормативна уредба, предвид заявените от жалбоподателя основания за оспорване, като и в резултат на извършената съгласно чл.168, ал.1 АПК служебна проверка на процесния административен акт съдът счита, че процесната заповед е издадена от компетентен административен орган – кметът на район „Възраждане”-СО, съгласно чл.65, ал.2 ЗОБС във вр. с чл.46, ал.1, т.3 Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА) и чл.18 НРПУРОИ на СО.

Този административен орган е напълно коректно посочен в акта, поради което твърдението на жалбоподателите в тази насока е невярно.

Заповедта е постановена в предвидената от закона форма и съдържание и е подробно мотивирана с фактическите и правни основание за издаването ѝ.

При издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да съставляват основание за нейната отмяна.

За да прецени материалната законосъобразност на оспорваната заповед, съдът следва да проследи наличието на законовите предпоставки, предвидени в чл. 65, ал. 1 от ЗОБС, които са следните:

1. имотът, обект на заповедта за изземване, да е общинска собственост и
2. да е налице една от алтернативно посочените предпоставки: имотът да се владее или държи без основание, да се ползва не по предназначение или нуждата от него да е отпаднала, като в процесния случай, посочената от административния орган хипотеза е

първата.

Въпреки, че жалбоподателите твърдят, че не е установено по безспорен начин, че общината е собственик на имота, съдът приема това обстоятелство за доказано. Жилището е актувано с представения по делото Акт за частна общинска собственост № 300 / 29.10.1998 г. на СО, район „Възраждане” – Столична община.

Актовете за общинска собственост се ползват с доказателствена сила до доказване на противното, което може да стане само по общия исков ред.

Следователно, налага се изводът, че първата предпоставка за издаване на заповед за изземване, а именно характерът на собствеността върху имота като общинска, е реализирана.

По отношение на втората предпоставка, административният орган е посочил, че имотът се държи без правно основание, а именно при отпаднало основание, като подробно е описал фактическите обстоятелства, при които се издава актът.

Съдът, предвид фактите и доказателствата по делото, приема, че е изпълнена и втората предпоставка за издаване на заповедта по чл.65 от ЗОБС.

В заповедта е визирана хипотезата на държане на имота без правно основание, като е посочено конкретно при отпаднало такова, съответно коректно са описани фактическите обстоятелства за издаването на акта.

По делото се установява, че правното основание за ползване на общинското жилище на С А А и членовете на семейството му е Заповед за настаняване № 131 от 29.11.1993 г. на директор дирекция „Отчуждаване, оборотен фонд и правно – технически услуги” на Столична голяма община, издадена на основание чл.22, б. „а” от отм. Закон за наемните отношения. Договор за наем няма. Съгласно посочената разпоредба, първата хипотеза, относима към процесния случай, в жилищата от държавния оборотен жилищен фонд се настаняват временно собственици на жилища, отчуждени за мероприятия по планово изграждане на населените места, които се обезщетяват с отстъпване на жилище в новострояща се сграда до предаване на строежа. В заповедта изрично е отбелязано е, че настаняването е до завършване на жилището, с което е обезщетено лицет, както и че собственикът е длъжен да освободи оборотния апартамент и да предаде ключа в 14-дневен срок от въвеждане в експлоатация на блока, с който е обезщетен.

Видно от Заповед № РД-41-20 / 23.05.2006 г. на Кмета на СО на С А е определено за обезщетение жилище в ж.к. Люлин, обектът е приет с приемателен протокол обр.16 и има разрешение за ползване № ДК-07-556 / 27.12.2006 г., а според протокол за въвод във владение от 23.03.2007 г. същият е предаден на обезщетения собственик.

Без значение за настоящия спор е обстоятелството, че на 09.10.2007 г. съпрузите С А А и Д М А са продали апартамент, получили като обезщетение на трети лица.

При тази фактическа обстановка правилно административният орган е приел, че в настоящия случай настаняването в общинското жилище е било извършено под отлагателно условие и това условие се е сбъднало. С предаването на обекта, определен за обезщетение, е отпаднало по силата на самия закон основанието, на което се държи процесният имот, поради което е изпълнено и второто условие за издаване на заповедта за изземване / този смисъл и Решение № 6654 от 20.05.2010 г. на ВАС по адм. д. № 425/2010 г., III о. Решение № 8137 от 17.06.2010 г. на ВАС по адм. д. № 16609/2009 г., III о., Решение № 1892 от 20.02.2006 г. на ВАС по адм. д. № 11300/2005 г., III о. и др., съображенията на които се споделят напълно и от настоящия състав/.

От процесуална гледна точка, издаването на оспорената заповед е предхождана от писмо изх. № ЖН-94-С-14 / 15.08.2008 г., с които жалбоподателите са били поканени

да напуснат жилището.

В писмо вх. № ЖН-94-С-14 / 29.09.2008 г. Д А и лицето, с което тя обитава общинското жилище Д П Кискинов молят да бъде прекратена процедурата по освобождаването на жилището, отговор на който са получили с писмо изх. № ЖГ-94-С-14/3 / 14.10.2008 г., в което отново им е напомнено, че следва да освободят апартамента.

На 14.10.2008 г. служител от общинската администрация след проверка на място и констативен протокол установява, че жилището все още не е освободено.

Цитираната в обстоятелствената част на оспорения акт Заповед № РД-58-32 / 31.07.2008 г. на Кмета на Район „Възраждане”, според която в процесното жилище е било настанено лице с жилищни нужди по реда на НРУУРОЖТСО, няма никакво отношение към настоящото производство и не следва да се обсъжда, поради което са ирелевантни за спора съображенията в жалбата във връзка с нея. Същата вероятно е посочена, доколкото е станала повод общинската администрация да констатира, че имотът все още се държи от лица при отпаднало правно основание, за което последната би следвало да следи и без подобни поводи.

Обстоятелството, че в оспорената заповед като орган, пред който може да се обжалва тя, е посочено СГС, вместо Административен съд С - град, няма отношение към законосъобразността на акта. Следва да се отбележи и, че дори жалбата да беше подадена до некомпетентния съд, същата щеше да бъде препратена по подсъдност, като се съобразява и датата на подаването ѝ.

При изложената фактическа обстановка, и с оглед изведените правни изводи, съдът приема, че са налице всички елементи от състава на чл.65, ал.1 от ЗОБС.

По всички изложени съображения настоящият състав приема, че обжалваният административен акт е законосъобразен, като издаден от компетентен орган и в изискуемата се форма, в съответствие с материалноправните разпоредби на закона, при постановяването му не са допуснати процесуални нарушения, и в съответствие с целта на закона, съответно жалбата срещу него е неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

Предвид изхода на делото, на основание чл.143, ал.3 от АПК страната, за която административният акт е благоприятен има право на разноски по делото. Такива обаче не са направени от ответника, а искане за заплащане на юрисконсултско възнаграждение липсва.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, II а.о., 35 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д М А и С А А срещу Заповед № РД-48-4 / 04.12.2008 г. на Кмета на район „Възраждане” - Столична община.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

